

De ondergetekenden zijn met vele leden, die zich kunnen vinden in de thans voorgestelde oplossing, van mening dat na de behandeling van het wetsontwerp 10 790 aan uitvoerige beschouwingen over het onderhavige wetsvoorstel geen behoefte bestaat. Evenals verschillende leden zijn zij voorts van oordeel dat de dekking van het niet beoogde budgettaire verlies, welke dekking is gezocht binnen de sfeer waarin het tekort ontstond, uiteraard niet van tijdelijke aard mag zijn.

Met belangstelling hebben de ondergetekenden kennis genomen van de door verschillende leden geformuleerde suggestie aangaande de volgorde van stemming over amendementen. Nu deze suggestie is gericht tot de vaste Commissie voor de Werkwijze menen de ondergetekenden zich van het uitspreken van een mening dienaangaande te moeten onthouden.

Het stemt de ondergetekenden tot voldoening dat verschillende andere leden zich voor het jaar 1971 op grond van budgettaire overwegingen kunnen verenigen met de beperking van de reiskostenaftrek voor de eerste 10 km tot f 50. Met betrekking tot de vraag van deze leden naar de overwegingen die hebben geleid tot het voorstellen van een blijvende beperking tot f 50 per jaar, wijzen de ondergetekenden op het volgende.

Zij zijn, zoals hierboven is gebleken, met verschillende leden van oordeel dat de dekking van het ontstane tekort „uiteraard” niet van tijdelijke aard mag zijn. De in de amendementen voorkomende op stuk 10 790, nr. 24, begrepen dekking voor een reiskostenaftrek voor de eerste 10 km van f 100 per jaar, t.w. het verlagen van de grenzen van de 4 pct.-aftrek tot f 150 en f 600, zou immers eveneens een blijvend karakter gehad hebben en niet uitsluitend voor het jaar 1971 hebben gegolden. Ook gezien tegen de achtergrond van de parlementaire geschiedenis van wetsontwerp 10 790, welk wetsontwerp er op was afgestemd te passen in een structureel budgettair kader, is een blijvende dekking noodzakelijk.

Van de opvatting van sommige leden dat zij bij de stemming over de vorenbedoelde amendementen van de heer Scholten een belastingverlichting van f 45 mln. beoogden, hebben de ondergetekenden kennis genomen. Zoals reeds is gebleken, staan de ondergetekenden op het standpunt dat voor deze belastingverlichting dekking moet worden gezocht. Een door deze leden aanwezig geachte „vertraging” heeft zich niet voorgedaan: ook het onderhavige wetsvoorstel moest uiteraard de normale staatsrechtelijke weg van ieder wetsontwerp volgen en daarmee zijn al gauw twee à drie maanden gemoeid.

Deze leden vragen zich voorts af op welke wijze de reiskostenaftrek is en zal worden verwerkt in de loonbelasting-tabellen voor 1971. In de thans geldende tabellen kon destijds geen enkele reiskostenaftrek worden verwerkt.

Artikel IV, tweede lid, letter *d*, van de Wet van 24 december 1970, *Stb.* 604, behelst een machtiging tot een zodanige afwijking van de Wet op de loonbelasting 1964. Verwezen zij naar de toelichting op onderdeel V van vorenbedoelde amendementen, dat deze machtiging in het wetsontwerp introduceerde.

Gezien het vorenstaande kan er van een „terug te vorderen aftrek” geen sprake zijn. Integendeel zal, wanneer het onderhavige wetsvoorstel het *Staatsblad* zal hebben bereikt, worden bewerkstelligd dat het in het eerste halfjaar van 1971 in de loonbelasting niet genoten deel van de reiskostenaftrek van f 50 in het tweede halfjaar extra wordt genoten. Daartoe zullen per 1 juli 1971 nieuwe loonbelastingtabellen worden ingevoerd, waarin voor de resterende maanden van 1971 per maand 1/6 van f 50 is verwerkt. Hierdoor wordt een zo groot mogelijke overeenstemming bereikt met hetgeen alsdan voor de inkomstenbelasting over 1971 zal gelden.

De Minister van Financiën,

H. J. WITTEVEEN.

De Staatssecretaris van Financiën,

F. H. M. GRAPPERHAUS.